

Després de l'Alguer

written by Pere Grau i Rovira | 7 d'octubre de 2021

Sobre “la batalla de l'Alguer” i les seves imprevisibles conseqüències (per a Espanya, molt negatives) se n'escriuen aquests dies pàgines i pàgines. Per tant sigui'm permès d'afegir-n'hi una més, però no sobre el que ha passat allà, sinó sobre el que caldria que passés a Catalunya com a conseqüència, i que tinc els meus dubtes que efectivament passi.

No cal dir que va ser lloable la presència a Sardenya del president Aragonès i altres membres del govern per fer costat al president Puigdemont. Però aquest gest simbòlic, que és suficient per gent sense responsabilitat política, no ho és pel govern català i perd valor si la Generalitat s'atura aquí, si els partits del govern no van més enllà.

I això vol dir deixar clar que la necessitat de “fer bondat” per no posar en risc aquesta mal anomenada taula de diàleg té uns límits que no s'està disposat a ignorar. I no hauria de ser tan difícil de donar a Madrid un cop de puny damunt de la taula a la vista del ridícul continuat que està fent la (diguem-ne) justícia espanyola al davant d'Europa.

No veig perquè els diputats a Madrid d'ERC i de Junts no poden presentar una moció conjunta perquè s'investigui la gestació de l'operació Alguer, per aclarir responsabilitats a escala judicial i a escala governamental. Es pot fonamentar la petició amb els danys (potser irreparables) que tot ha comportat i comportarà per a l'Estat espanyol i presentant-ho, si cal, com un intent de defensa del bon nom d'Espanya al món.

Per tant, qui va preparar i engegar l'operació? Qui va donar les ordres pertinents? Es va fer sense o amb l'autorització del ministre? Es va fer sense o amb l'autorització del cap de govern? Quines responsabilitats es demanen a qui per aquest

intent d'enganyar la justícia europea, que ha deixat l'espanyola a un nivell turc o bielorús? És de suposar que Pedro Sánchez negaria estar-ne informat i ho tractaria com un "assumpte tècnic" del ministeri. Si l'home no veu que aquest cas és una de les maniobres per fer trontollar la seva cadira i no reacciona adequadament, li fallaria el seu tan arrelat instint de supervivència política. Però que ho faci o no, que d'aquesta moció catalana en sortís res (segurament ni seria admesa a tràmit) és cosa que no contradiu de cap manera la necessitat catalana de passar factura i de posar en quarantena que es torni a dir amén als pressupostos o altres mesures del govern espanyol pels que li calguin els vots d'ERC i de Junts. I cal fer-ho no tan sols per dignitat sinó per ser presos seriosament d'una vegada, cosa que dubto que ara passi amb els cèlebres dos anys de migdiada que s'ha concedit al govern espanyol per fer la seva, mentre la banda catalana de la "taula" segueix vivint d'esperances i d'il·lusions.

I si se m'objecta que amb una confrontació així, es posarien en perill les possibles millores que es puguin aconseguir per al dia a dia del país, em permeto també opinar diferentment. Enlloc del món ningú aconsegueix res si no és pres seriosament i no com algú a qui es pot manipular fàcilment amb prometes que després no s'acompleixen. Potser ja n'hi ha prou de perseguir la pastanaga que ens pengen davant del nas sense poder-la mossegar mai.

Però com he dit al principi, tinc els meus dubtes que una acció ferma així no entri en "l'estratègia" ancorada (i paralitzada) per la taula. Que, per cert, no és de multiplicar sinó de dividir...